

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 października 2018 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie oddalił powództwo (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko I. I. o zapłatę. W pkt 2 zasądził od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz pozwanej I. I. kwotę 107 zł (sto siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż powód dochodził od pozwanego kary umownej za niezwrócenie sprzętu w terminie oraz za zerwanie umowy. Pozwany kwestionował podstawy obciążenia go taką karą umowną oraz wysokość dochodzonego pozwem żądania. W załączonych do akt dokumentach brak jest postanowień umownych regulujących termin zwrotu sprzętu przez abonenta po rozwiązaniu umowy, a przede wszystkim brak jest postanowień dotyczących możliwości nałożenia na abonenta kary umownej za niezwrócenie sprzętu w terminie. Jednocześnie brak jest możliwości zweryfikowania kwot żądanych przez powoda na podstawie faktur za świadczenie usług, skoro nie zostało wykazane jakie kwoty z tego tytułu należały się pierwotnemu wierzycielowi.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód zaskarżając go w całości, zarzucając naruszenie:

- art. 6 k.c. w zw. z art 232 k.p.c. poprzez ich błędną interpretację i w konsekwencji przyjęcie, że Powód nie udowodnił powództwa co do wysokości, podczas gdy istnienie i wysokość dochodzonych należności została potwierdzona w wykazie wierzytelności, stanowiącym Załącznik nr 1 do Umowy cesji wierzytelności z dnia 16 września 2016 r. i wynika bezpośrednio z załączonych do pozwu faktur VAT i noty debetowej.

Wobec powyższych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie powództwa, zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Powoda, według norm przepisanych. Ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecin Wydział Cywilny, bez konieczności przekazywania akt sprawy Sądowi Okręgowemu.

W uzasadnieniu apelujący m.in. wskazał, iż Powód nie miał obowiązku przedkładania Cennika usług telekomunikacyjnych i Regulaminów promocji, albowiem zarówno Cennik jak i Regulaminy (będące podstawą naliczonych opłat) są ogólnodostępne na stronie (...) operatora (...) sp. z o.o., natomiast treść załączonych do pozwu faktur VAT i noty debetowej zawiera wyraźne wskazanie z jakiego tytułu są one należne. Tym samym Powód, przedkładając do akt sprawy faktury VAT udowodnił roszczenie co do wysokości, a wątpliwości Sądu I instancji w tej materii podniesione dopiero na etapie uzasadnienia wyroku, spowodowały, iż powód wraz z apelacją przedłożył stosowane dokumenty.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie w całości zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Podkreślić należy, iż zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 tego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wymaga przy tej regulacji zaznaczyć, iż przelew jest umową, mocą której wierzyciel przenosi na osobę trzecią wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. W wyroku z dnia 22 października 1999 r. (sygn. akt III CKN 399/98) Sąd Najwyższy wskazał, iż przelew wierzytelności nie jest czynnością jednostronną, a umową, z mocy której wierzyciel – cedent, przenosi na nabywcę - cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Umowa przelewu jest umową przyczynową

- kausalną. Charakter przyczynowy umowy przelewu wynika z treści art. 510 k.c. W wyroku z dnia 5 września 2001 r. (I CKN 379/00) Sąd Najwyższy stwierdził, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Do akt sprawy przedłożono umowę przelewu wierzytelności jak i załącznik nr 1 wskazujący na należność przysługującą względem pozwanej I. I.. Słusznie jednakże Sąd Rejonowy uznał, że te dokumenty nawet poparte dowodami z dokumentów w postaci umowy o świadczenie usług z dnia 18 kwietnia 2014 r., rozliczeniem nr (...), nr (...), nr (...) i nr (...) nie dają podstawy do zweryfikowania zasadności powództwa. Wykazanie przez powoda okoliczności zawarcia z wierzycielem pierwotnym umowy cesji wierzytelności, nie mogła sama w sobie stanowić podstawy do uwzględnienia żądania pozwu, gdyż warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06). Innymi słowy, skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga nie tylko udowodnienia, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być wykazana przed sądem i co do zasady, i co do wysokości. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Natomiast art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. To strona powodowa, trudniąca się zawodowo obrotem wierzytelnościami i reprezentowana co znamienne przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, winna była wykazać prawdziwość swoich twierdzeń, czyli wykazać fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej wysokości i jej źródło.

Tymczasem Sąd Odwoławczy, mając na uwadze okoliczności podawane przez powoda w pozwie w kontekście materiału dowodowego jaki zaoferował na potrzeby niniejszego postępowania, podzielił ocenę Sądu I instancji, iż powód nie wykazał, aby wierzytelność w kwocie dochodzonej pozwem przysługiwała wierzycielowi pierwotnemu i co ważne – jego twierdzenia w tym zakresie z uwagi na ich ogólnikowy charakter i lakoniczność budzić musiały uzasadnione wątpliwości.

Wbrew twierdzeniom powoda, materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie o ile wskazuje na fakt zawarcia umowy o świadczenie usług, to jednak nie dowodzi istnienia wierzytelności we wskazanej przez powoda wysokości.

Z umowy z dnia 18 kwietnia 2014 r. (k. 36) nie wynika wartość świadczonej usługi, zaś powód w postępowaniu przed sądem I instancji nie przedłożył cennika, czy regulaminu obowiązującego w (...) w momencie zawierania umowy, pozwalających na zweryfikowanie obciążających pozwaną kwot. Słusznie również Sąd Rejonowy wskazał, iż brak jest dokumentu z którego wynikałby obowiązek zwrotu przez pozwaną sprzętu, terminu zwrotu, wreszcie kary za nieterminowy zwrot sprzętu.

Brak jest zatem dokumentów źródłowych pozwalających na uwzględnienie zgłoszonego powództwa zaś dowody przedłożone już w postępowaniu apelacyjnym, uznać należy za spóźnione na podstawie art. 381 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego brak było jakichkolwiek przeszkód do przedłożenia dokumentu na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił, o czym orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - § 2 pkt 1) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1.

SSO Mariola Wojtkiewicz

Sygn. akt II Ca 1539/18

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda;
3. Z zażaleniem na koszty w przeciwnym razie akta po upływie 2 tygodni zwrócić SR;

SSO Mariola Wojtkiewicz